

Kopš pazīstu Tinu, allaž priecājos par viņas spēju stāstīt aizraujošus stāstus. Turklāt viņa nekautrējas runāt atklāti un atzīt savu nezināšanu. Tagad to visu viņa *ienes* savā jaunajā darbā, jo kopš pērnā gada nogales TĪNA KEMPELE ir žurnāla *Mans Mazais* galvenā redaktore. Aizrāvusies ar idejām, viņa turpina smiet savus sulīgos, lipīgos smieklus.

«Mana Mazā» mamma

Piekriti daudz citētājai domai, ka mēs visi nākam no savas bērnības?

– Jā, velkas mums tā bērnība pakaļ. (*Smejas.*) Turklāt manai mammai ir teorija, ka cilvēks visu savu dzīvi grib īstenot un atkārtoti izdzīvot to, kas bērnībā bijis skaistākais. Es bērnudārzā negāju, mani pieskatīja vec-tētiņš, ko vienmēr esmu saukusi vārdā – par Borisu. Vecmāmiņa, ko sauca par

Babu, reizēm ņēma mani līdzī uz Zinātņu akadēmiju, kur viņa strādāja, un Valodas un literatūras institūtā es ļoti nopietni darbojos ar latviešu valodas pareizrakstības vārdnīcu. Savukārt ar Borisu gāju uz Izglītības ministriju, kur viņš strādāja par Svešvalodu sektora vadītāju. Tur, piemēram, esmu satikusi leģendāro Jāni Mencī. Bet mājās mēs abi strādājām: Boriss sēdēja pie galda un rakstīja, es sēdēju blakus un arī rakstīju. Un tas man joprojām

patīk! To, cik svarīgi man ir strādāt, izlasīju arī savas meitas horoskopā. Kad viņa piedzima, uzreiz internetā izveidoju Klārai horoskopu, un tur bija rakstīts: viņa ļoti augstu vērtēs manu darbu... Zini, man bērnībā ļoti nepatīka, ka mana mamma nestrādāja. Jau gāju skolā, kad piedzima brālis (mums ir astoņu gadu starpība), un mamma ilgus gadus palika mājās. Man bija kauns, ka visiem mammas strādā, bet manējā gan ne.

Tinas Kempeles pieturzīmes:

- dzimusi 1978.gada 20.janvārī Rīgā;
- žurnāliste ar augstskolas diplomu – bakalaura socioloģijā un maģistrs biznesa un organizāciju vadībā;
- kopš 1997. gada kā žurnāliste strādājusi radio, televīzijā, presē un internetā, kā arī par sabiedrisko attiecību speciālisti *Hipotēku bankā*, pēc 3,5 gadu ilga bērnu kopšanas atvaļinājuma atsāka darba dzīvi žurnālā *Deko*, bet kopš pērnā gada novembra – žurnāla *Mans Mazais* galvenā redaktore;
- savulaik rakstījusi Grūtnieces dienasgrāmatu *Manā Mazajā*;
- piedalījies alternatīvās skolas izveidē Iškškilē;
- kopā ar Armandu audzina Knutu (4 gadi) un Klāru (3 gadi).

Pēc atgriešanās no Zviedrijas ar Borisu un Babu.

Šoruden Līgatnes dabasparkā ar Armandu, Klāru un Knutu.

– Parasti gan uzsver, cik bērnam labi, ka mamma sagaida no skolas mājās.

– Tolaik tas mani neiepriecināja... Kad Klāras horoskopā izlasīju, ka viņa gribēs man līdzināties, tas mani ietekmēja, jo mēs jau katra par kaut ko šaustām sevi. Un sievietes bieži vien mokās ar domu, ka nav labas mamas.

– Tu patiešām tā domā? Tev, kas tagad veido žurnālu *Mans Mazais*, jau nu vajadzētu zināt, ka tās ir mulķīgas iedomas...

– ...kas rodas no tā, ka sievietes par daudz salasās grāmatas un žurnālus par bērnu audzināšanu. Taču arī es ikdienā visu nepaspēju, tāpēc gadās brīži, kad tā nodomāju. Turklāt ir bijušas situācijas... Man abi bērni ir dzimuši agrāk – Knuts pavisam nēdaudz, bet Klāra vairāk nekā mēnesi pirms paredzētā laika. Zināju, ka meita dzims agrāk, taču neko nevarēju darīt, lai tā nenotiktu. Tas bija viņas mazais plāniņš – iemācīt mammai, ka ne visu šai dzīvē spējam ietekmēt, mainīt, ielānot. Tā kā neviens neslēdz līgumus ar priekšlaikus dzimušo bērnu nodalu, slimnīcā ierados *no ielas*. Armandu nelaida tālāk par sliexsni, jo viņš nebija veicis plaušu rentģenu, turklāt kādam bija jāpaliek ar dēliņu. Tad nu es tiku uzņemta nodaļā uz tā saucamo saglabāšanu – man deva zāles, lai bērniņam attīstītos plaušas, paturot

prātā, ka ikviena stunda manā vēderā Klārai ir ieguvums. Liels bija mans pārsteigums, kad pēc divām dienām no daktera dzirdēju pārmetumu, ka neesmu savā palātā – biju aizgājusi pačurāt –, jo pēc piecām minūtēm paredzēta operācija! Atšķirībā no Knuta, Klāru man tikai nožvadināja gar acīm, nevis lāva pieskarties viņas rociņai vai vaidziņam. Taču tas vēl būtu sīkums. Dzirdēju skaitļus, kas mani šokēja. Viens kilograms 846 gramī. Biju cerējusi, ka būs vismaz divi kilogrami. Nezin kāpēc man šķita, ka divi kilogrami – tas ir normāls cilvēka svars, bet kilograms astoņsimt... tas jau tikai drusku vairāk par cukurpaciņu.

Biju sazālotā, bērnu vairs todien neredzēju, tomēr no rīta sešos cēlos, kaut ar ķeizargrieziena rētu tas nav tik vienkārši, un gāju meklēt savu meitu.

Medmāsa man parādīja vienā no caurspīdīgajām kastītēm gulošo siciņo cilvēciņu. Prasīju, vai nevaru viņu barot. Man nelāva – teica, ka viņa esot par mazu, lai tā nopūlētos zižot. Tāpēc viņai jau bija dots maisījums no pudelītes, turklāt viņa bija pieslēgta pie sistēmas. Gribēju viņai nomainīt autiņus. Medmāsa laipni to ierādīja un uz manu jautājumu par savu pieniņu ieteica to ik pa stundai atslaukt, jo mazajai jāēd ik pa divām stundām. Ik stundu slaucu pienu un nesu uz mazulišu telpu, kur viņi gulēja, nošķirti no mammām. Tas nav ne viegli, ne vienkārši. Piebildīšu, ka Knuts man pudelītes nebija redzējis, un es lepojos, ka man ir mierīgs un pareizs bērns, kas ēd krūti...

Vienīgais, ko varēju darīt, lai būtu tuvāk Klārai, sēdēt viņai blakus – visi zināja teikt, ka bērni to jūt. Mainīju autiņus un devu pudelīti, jo ļoti pārdzīvoju, ka tagad esmu slikta mamma, jo nevaru viņu likt pie krūts, nevaru paņemt pat rokās! Pie manis nāca ciemiņi, zvanija un apsveica – un es mulsu, jo nesapratu, par ko. Man nešķita, ka mani vajag apsveikt, tāpēc vēl tagad, kad citiem dzimst bērni, es īsti nesaprotu – vajag vai nevajag apsveikt, jo varbūt mamma nemaz negrib, lai viņu apsveic? Bija arī viedoklis, ka tagad jau gan mēs pa slimnīcām vien dzīvosim. Tas mani vēl vairāk šokēja, jo manī bija stingra pārliecība – ar Klāru viss būs labi, viņa nebūs slīma, tikai maza.

Kādudien palātā ienāca zidīšanas veicināšanas grupa un jau grasījās sākt to lekeijas daļu, kur ir par krūts piena veselību, kad es ļoti aizkaitināta nolāsīju viņām savējo – par to, ka ļoti labi zinu, cik veselīgs ir mātes piens, jo mans dēls neko citu nav redzējis, bet tagad mana meita ir tik maza, ka dakteris man neļauj dot viņai savu pienu, jo tas nav tik kalorijām bagāts kā maisījums. Daktere bija apsolījusi laist mani mājās, ja Klārai pieaugs svars, un ieteica dot maisījumu, jo tad svars pieaugsot... Saprotams, es gribēju doties ātrāk mājās! Zidīšanas veicināšanas grupa *atkāpās*... Kad mūs izrakstīja, dakteres komentārs bija: «Laikam jau būtu divaini, ja maziem vecākiem dzimtu lieli bērni.»

– Nuja, augma dēļ tevi joprojām reizēm uztver par meitenīti!

– Jā, un tad es pārliecinos, cik piemums pret bērniem necienīgi izturas. Veikalā pārdevēja, noturot mani par bērnu, prasa: «Ko tu gribi?» Es preti: «Bet ko tu vari man piedāvāt?» Skumji, ja attieksme ir tāda – bērns ir mulķīgāks par pieaugušo. Manuprāt, no bērna var daudz iemācīties. Tas man no Borisa – viņš vienmēr, cik sevi atceros, pret mani izturējās kā pret līdzvērtīgu.

Vienmēr! Mēs kopā strādājām, diskutējām, pastaigājāmies.

- Tu dzīvo Ikšķilē. Atceros, kā vienreiz stāstīji, cik ļoti tev ziemā bija bail pa tumsu iet to garo ceļu līdz dzelzceļa stacijai, stiepjot smago skolas somu.

- Mana bērnība pagāja Rīgā - Dzirnauvu ielā trīsistabu dzīvoklī, kurā kopā ar vec-tētiņu un vecmāmiņu dzīvoja arī mani vecāki un es. Tēva radi ir no Ikšķiles, un, kad vasarnīcu pārbūvēja par māju, mēs pārcēlāmies uz dzīvi tur. Tas man tik ļoti nepatika, ka domāju - mani bērni gan nekad nedzīvos Ikšķilē! (*Smejas.*) Bet skolā gāju Rīgā, jo mamma gribēja, lai iemācos angļu valodu. Viņa uzskatīja, ka tad dzīvē tālu tikšu. Mamma ir franču valodas speciāliste - lai iestātos Universitātē, viņa pašmācības ceļā iemācījās franču valodu. Bet kur tajos laikos vajadzēja franču valodu? Mamma man mācīja dziesmiņas angļiski.

- Bet Boriss taču tev iemācīja krievu valodu?

- Boriss zināja sešpadsmit valodu. Viņš smiedamies teica: ja zini latīņu un

piemēram, par reliģiju, kāds pāvestam ir uzskats kādā jautājumā. Boriss bija pareizticīgais, bet mājās bija ne tikai ikonas, arī pāvesta foto, un viņam tas ne-traucēja, viņš uz visu dzīvē skatījās plaši. Un tieši to tagad arī *Manā Mazaajā* gribu ieviest: lai nav vienas gatavas receptes ne kā dzīvot, ne kā audzināt, ne kā ārstēt, jo būtiski ir - no kuras puses tu skaties. Borisa teiciens bija: «Gribi - mācies!» Viņš pat sūdzēties nelāva, kad pagalmā bērni mani apcēla. Nodziedāja dziesmiņu - *arī tas vēl nav nekā, notiek lietas trakākās...* Baba man vienmēr noskaitīja kādu tautasdziesmu. Viņa man diktēja, un es rakstīju vēstules radniecēm un draudzenēm uz ārzemēm. Tagad saprotu, ka mani mācīja netiešā veidā - rādot piemēru -, un tā daudz vairāk iemācījos.

Man šķiet, ka mani uzaudzinaja vecvecāki. Un ne jau tāpēc, ka vecāki slikti, nē! Taču viņi bija jauni. Es mammai piedzimu divdesmit trijos gados, bet viņa, vienīgā meita, saviem vecākiem

Mums nav bijis romantiskā perioda, jo šķīta, ka tas tā salkani.

grieķu, tad zini visas. Tomēr viņš nekad ar mani krieviski nerunāja. Mūsu ģimenes valoda bija latviešu. Spīgti atceros, atnāku mājās un prasu: «Boriss, kā krieviski ir suns?» Valodu iemācījos sētā, kur visi bija krievu bērni. Viņi reizēm teica: šo spēli tu nespēlēsi, jo neesi krieviete! Toties mājās, kad zvanīja telefons un tur kāds krieviski prasīja pēc Borisa, man diktī patika saukt: «*Profesor Infantjiev! Vas k telefonu, Boris Fjodorovič!*»

- Tu tik sirsniģi bija IEVAS Stāstos uzrakstījusi par Borisu! Ko viņš tev iemācīja?

- To grūti atstāstīt. Ne jau velti Indijā ir guru vai Skolotājs. Protams, sešu gadu vecumā nezināju, kā ir Indijā, bet, manuprāt, mums bija tādas attiecības. Staigājām pa mežu, lasījām odziņas vai Boriss vāca tējas un sarunājāmies. Borisam pilnīgi uz visiem mani jautājumiem bija atbilde. Viņš nekad neteica: jā, nē, nezinu, liec mani mierā, man jāstrādā. Babas klasesbiedrene baltvāciete bija emigrējusi uz Vāciju un mums sūtīja paciņas. Mans tradicionālais jautājums bija: «Kurā Vācijā dzīvo Ērikas tante - labajā vai sliktajā?» Boriss teica: «Nu, no kuras puses skatās...» Un tad sekoja referāts. Iedomājies, man astoņu gadu vecumā, dzīvojot Padomju Savienībā, stāstīja tādas lietas! Mēs runājām par visu ko,

piedzima trīsdesmit piecos gados. Nupat *Manā Mazaajā* liku ieteikumu, kas nāk no mammas. Bija situācija, kad viņas draudzene žēlojās, ka bērns neko neēd. Mamma gribēja pierādīt, ka bērnam var iekarot visu. Viņa mums uztaisīja kafēj-nīcu - bija ēdienkarte, no kuras varējām izvēlēties ēdienu, viņa mūs apkalpoja, un mēs ēdām!

- Cik tev bija gadu, kad vecāki izšķīrās?

- Viņi ilgi šķīrās, tas bija process... Es jau no bērnības gribēju, lai mani vecāki izšķīrās, jo viņi visu laiku strīdējās. Mamma *entās* reizes gāja projām. Bija reizes, kad savāca grāmatas un mantas un neaizgāja, jo tēvs atrunāja. Bija reizes, kad aizgāja un mūs ar brāli ņēma līdz. Manās atmiņās par atgriešanos pie tēta ir viena detaļa: cik gan viss, ko viņš bija mūsu prombūtnē gatavojis, bija šausmiģi garšīgs! Un tad pienāca reize, kad kārtējo reizi mamma gāja projām, es pateicu: nē, es palieku! Mamma ar brāli aizbrauca, un es divas vai trīs dienas dzīvoju divatā ar tēti. Gludināju viņam kreklus un cepu pankūkas, kas nebija ēdamas, jo man šķīta, ka jāaizvieto mamma. Biju pietiekami liela, lai saprastu, kas notiek. Nupat intervēju antropoģi Karīnu Vasiļevsku-Dāsu, un viņa teica: bija laiks, kad vecāki šķīrās un bērni par

to kautrējās. Pašlaik tas notiek tik bieži, ka tā jau ir norma - šķirtas ģimenes. Tagad man šķiet, ka nepārdzīvoju vecāku šķiršanos, bet krenķjos par to, ka viņu attiecības nepalika sakarīgas.

- Un tad tu no tā visa aizmuki uz Zviedriju?

- (*Smejas.*) Es biju ļoti laba skolniece, no agras bērnības esmu patstāvīga. Tad tēvs izdomāja mani pusaudzea gadus audzināt, lai nedraudzējos ar nepareizajiem puikām. Protestēju un draudzējos! Man no bērnības par visu bija viedoklis un tāds buntavnieciskums. Tēvs man ir stingrs, atceros: reiz no viņa bēgu, ieslēdzos vannasistabā un kliezdu (man bija tikai četri gadi) - tu te neesi pierakstīsi! Kad man bija piecpadsmit gadu, tēvs izdomāja sūtīt mani uz privātskolu Austrālijā. Mums ar tēti bija mūžīgā cīņa - viņš uzskatīja, ja viņš par to maksā, man ir jāklausa. (Tas man bija stimulē ātrāk sākt pelnīt pašai. Mana pirmā alga *Latvijas Radio* bija divdesmit viens lats.) Pret privātskolu protestēju, un mani aizsūtīja uz Zviedriju - vienu vidusskolas klasi mācījos tur ģimnāzijā. Tagad saprotu - labi, ka nonācu laukos. Tur ātri iemācījos zviedru valodu - augstā aizbraucu un uz Jaungadu ar zviedriem jau diskutēju par komunismu. Es tur nebiju vienīgā ārzemniece. Vēl nesen *skaipā* sarunājāmies - es, Džeims no Čikāgas un Loids no Jaunzēlandes. Starp citu, mēs joprojām sarunājāmies nevis angļiski, bet zviedriski.

Taču tolaik savā dienasgrāmatā esmu ierakstījusi: «Manas dzīves garākā ziema. Gan fiziski, gan garīgi.» Biju ļoti vientuļa, iesprostota skaistā vietā - ielejā starp kalniem, bet cilvēkam ar manu temperamentu tas bija pārbaudījums. Un lieliska iespēja sešpadsmit gados sevi labāk iepazīt. Es kļuvu tik mierīga, runāju lēnām, iedziļinājos problēmās, kas tolaik bija aktuālas, piemēram, par teliņiem, ko transportē ilgāk par divdesmit četrām stundām, un par to varēju ilgi un diktī stāstīt. Kad mamma ar brāli atbrauca ciemos, viņa pārdzīvoja, ka man jumts aizbraucis! (*Smejas.*) Tur arī sāku rakstīt žurnālam *Draugs*. Tas sākās ar manu vēstuli par izglītības sistēmu Latvijā. Tām domām joprojām piekrītu par simt procentiem - nesen to žurnālu atradu -, un viņi uzaicināja, lai rakstu par dzīvi Zviedrijā. Pārbraucu un brīnījos, ka man iedeva divdesmit latu. Par ko? Par to, ka rakstu?!

- Vai tiešām tā ir taisnība, ka savu Armandu tu piemeklēji pēc Borisa parauga?

- Armands gan man ieteica, lai

sagatavojos atbildei, kāpēc neesam precējušies. Viņš secināja, ka mums ir trīs iemesli, kas kopā tur stiprāk par laulību: kopīgs kredīts, kopīga firma un kopā uzceltā māja. Varbūt tas ir tāpēc, ka abiem vecāki ir šķīrušies, mēs precēšanos neuzskatām par būtisku.

Bet par to *piemeklēšanu*... Es biju tā nogurusi no attiecībām! Ar žurnālistu delegāciju biju Ķīnā un pēc tam aizrāvos ar budismu. Sāku pareizi ēst, skrēju no ritmiem – man nebija izņēmuma, pat Lieldienu ritā skrēju! Un sapratu, ka cilvēks var dzīvot arī viens. Turklāt, kad iemilies, ir tik grūti... Domāju: nu, kam man tie vīrieši? Ar Armandu bijām pazīstami un sākām *tusēt* vienā kompānijā. Man ļoti patik dejot. Izrādījās, viņam arī! Lidz tam man tā nebija gadījies, jo parasti puisi nedejo. Pēkšņi viens dejo un lec uz galda tāpat kā es! Jutos tik brīva, jo ne par ko *tādu* nedomāju. Izrādījās, Armandam un Borisam dzimšanas dienas ir blakus dienās, tāpat tā pati horoskopa zīme! Kad Borisam to pateicu, viņš jautāja – vai tā dzimšanas diena ir tajā pašā gadā, kad viņam? Armands, tāpat kā Boriss, bija pareizticīgais. Man bija svarīgi, ka viņš studēja (tajā laikā daudzi izvēlējās strādāt). Es gan toreiz nezina, ka viņš tik ilgi studēs, joprojām nav pabeidzis! (*Smejas.*) Un tad man šķita: jā, tāds vīrietis man der! Nesen izlasīju, ka visilgāk kopā nodzīvo tie pāri, kuriem līdzīgi reliģiskie un politiskie uzskati, kuras interesē vienas televīzijas programmas. Zini, tagad, kad ir bērni, nav nekādas privātās dzīves! Bet, kad mēs abi kaut kur izskrienam, izrādās, ka tās lietas, ko darījām kopā, nekur jau nav pazudušas. Varam aiziet uz kino, jo gribam skatīties vienu filmu. Ar sadzīves sīkumiem, protams, attiecības nonivelējas... Tu pat iedomāties nevari, kā mēs spējam aizsvilties par visādiem dizaina strāvojumiem! Mums nav bijis romantiskā perioda, jo abiem šķita, ka tas tā salikani. Mums ir kauns, ka citi publiski bučoju un sauc viens otru par mīlumiņu.

Pēc Zviedrijas es biju liela dzimumu līdztiesības piekritēja. Man bija skaids, ka manu bērnu tēvs viņu audzināšanā ieguldīs tikpat daudz, cik es. Nuja, pēc visiem iepriekš nosauktajiem punktiem izdomāju, ka man tāds bērnu tēvs der.

– Un viņš to zina? Vai tagad žurnālā izlasīs?

– Zina, zina! Mums *sapas* – abi labāk netīrām māju un aizbraucam paciemoities. Kaut gan Armands ir Jaunava (tātad pedants) un visu laiku mazgā traukus. Taču es saku: «Es tev redzu cauri! Tu mazgā traukus tādēļ, lai tev nebūtu jādara tas, tas un tas...» Viņš gan smejas, ka negrib būt trauku mazgājamā mašīna.

Kad piedzima Knuts, ierosināju, lai

Armands strādā mājās. Viņš daudz ir kopā ar bērniem. Zini, kāda man emocionālā trauma nupat bija? Pēcpusdienā ātrāk pārbraucu mājās, tik labs laiks, ka tos trīsarpus kilometrus uz bērnu dārzu aizgājām ar ragavām bērniem pakaļ. Ejam mājās, es jau jutos labu darbu izdarījusi, taču bērni iet ar Armandu un runājas ar viņu... Sajutos gandrīz vai lieka!

Tāpēc gribu, lai *Manā Mazajā* ir reāla dzīve, man patīk, ka vecāki atļaujas atzīties: vīrs vai sieva *uzkrit* uz nerviem, netieku ar bērnu galā... Lai ir godīgas sarunas.

Vienvakar Knuts prasa, kas notiek, ja onkulis apprecas ar onkuli. Armands izliekas, ka nedzird. Es saku: «Armand, viņš tev jautājumu uzdeva!» Armands tā: «Nu-u, nav jau obligāti jāprecas, tētis ar mammu arī nav precējušies!» Knuts: «Kāpēc?! Vai tev viņa nepatīk?!» Zviedrijā kopdzīve bez laulībām ir sens modelis, tur tagad gan sāk precēties. Mana zviedru draudzene pēc sešpadsmit kopdzīves gadiem apprecējās, un viņas vīram prasīju, kāpēc. Viņš parausīja plecus: «Es vienmēr zināju, ka ar viņu kaut kad apprecēšos. Un sakrita, ka ir nauda, apstākļi, bērns tik liels, ka nav jānēsā uz rokām.» Viņiem bija ļoti skaistas kāzas! Viņi viens otram bija uzrakstījuši solījumu. Ak Dievs, par to raudāja visi – tikai Armands ne, jo viņš zviedriski nesaprata... Par ko raudājām? Ka tajā solījumā runāja nevis no augstiem plauktiem, bet no dzīves – arī tad, kad mums ir ķildas, kad neesam nomazgājuši traukus...

– Un ar ko tu netiec galā? Vai, piemēram, tavējie bērni guļ savās gultās?

– Viņi aizmieg savās gultās. Pašlaik izmantojam pozitīvās stimulēšanas metodi.

– Cik smalki! Kā tas izskatās dzīvē?

– Ja viņi visu nakti noguļ savā gultā, kalendārā ielīmējam uzlīmi. Kad to redzēju savai draudzenei, man šķita, ka viņa ir pilnīgi jukusi. Bet tagad pārku uzlīmes, der arī *Rimi* un *Maxima* uzlīmes. Svarīgi, ka tu

nerāj, bet apbalvo. Brižam man šķiet, ka tas darbojas, brižam... Pēdējās divas nakts es gulēju Knuta gultā, jo mums četrām vienā gultā nav vietas. Pakāpeniski jau kļūst labāk, tomēr tas, ka nevaru izgulēties...

Starp citu, esmu Babai prasījusi, kāpēc viņa tik ilgi neprecējās. «Es zināju, ka nebūšu laba saimniece,» viņa atbildēja. Ārprāts, tajos laikos – netaisi ēst, nevari precēties! Bet viņa atrada Borisu, kas pats gatavoja ēst. Interesanti, ka mēs abas – Baba un es – savulaik bijām aizrāvušās ar ezoteriku. Babas draugs bija Anatols Makarovs – rērihietis. Gribēju par viņu rakstīt un lūdzu Babai – izstāsti par Anatolu! Viņa atbildēja: «Tur nav ko stāstīt!» Iedomājies, viņa ir veca, slimā, bet tā smalkjūtība un takts! Jo tur kaut kas bija...

Kad vectētiņš pirms diviem gadiem nomira, uzreiz paņēmu Babu pie sevis. Bija cilvēki, kas, uzzinājuši, ka man viņai jāmaina autiņbikses, brinījās – kam tev to vajag, padomā labi, ko tu dari! Man bija viena atbilde: kad es maziņa naktīs sabijusies pamodos un ar savu sedziņu un spilvenu gāju uz Borisa un Babas gultu, viņi mani vienmēr pieņēma. Mamma un tētis uzskatīja, ka man jāguļ savā gultā. Protams, es Babai mainīju autiņbikses, kā gan citādi?

SONET eko

Mazgāšanas un tīrīšanas līdzekļi,
kas saudzē dabas ūdens resursus –
dzīvības pamatu

**Šķidrās
veļas mazgāšanas
līdzeklis,
īpaši maigs
un draudzīgs
ādai un videi**

- neizraisa alerģiskas reakcijas
- ieteicams bērnu drēbītēm
- 100% bioloģiski sadalāms
- bio augu izcelsmes izejvielas
- nesatur enzīmus, optiskos balinātājus, fosfātus

www.weledashop.lv